

Událost - „procepce“ a „recepce“ / „Procepce“ v dění událostním / „Recepce“ v dění

Má-li událost vykonávat své bytí tak, aby po celou jeho dobu zůstávala vnitřně sjednoceným celkem, musí v každé chvíli svého událostního dění nějak dopředu „před-uchopit“ to, co ještě vykonáno nebylo, ale co musí v zájmu tohoto celku vykonat, a zároveň musí udržet ve svém zpětném uchopení všechno to, co už vykonáno bylo a co je třeba nadále udržet pohromadě s celkem, jímž ona událost je (má být a bude). Tomuto „před-uchopení“ budeme (přínejmenším prozatím) říkat „procepce“, což po vzoru jiných slov uměle odvozujeme od pro-capio (event. pro-cipio, ale nedoloženo). Zpětné uchopení toho, co se už stalo, je něčím jako „paměť“, i když tu jde o paměť nikoli ve vědomí a skrze vědomí (nýbrž jakousi „paměť bytí“, ovšem „bytí“ přísně chápaného jako bytí jednotlivé události, jednotlivého pravého jsoucná). Latinské sloveso tu ovšem existovalo a dokonce poskytovalo vhodný základ mnoha různým odvozeninám. My se budeme orientovat opět na základ „capio“, tedy uchopuji, držím, a předpona „re-“ poukazuje směrem zpět, rozumí se tu časově zpět. „Paměť“ tedy nesmíme chápat jako nějakou stopu, která vzniká jaksí samovolně, nýbrž vždycky budeme dávat důraz na to, že jde o aktivní zapamatování, o výkon „recepce“.

(Písek, 071225-1.)